

setmanari d'informació general i cultural

Any XXIII
Número 1.111
8 desembre 2017
1'70 euros

la veu de Benicarló



BENICARLÓ PERD SUBVENCIONS PER CULPA DEL BISBAT (amb l'església hem entropessat)

GRAN ÈXIT DE LA BANDA DE BENICARLÓ

**44 CERTAMEN INTERNACIONAL
"VILA D'ALTEA"**



OR EN L'OLIMPIADA AUTONÒMICA D'FP DE PASTISSERIA



1111

la veu de Benicarló

DES DEL 18

D'AGOST DE 1995

De Cervantes, clero i caduferos

Certament, el tòpic literari, "Con la iglesia hemos topado", que ens ve d'un passatge del Quixot convertit en una expressió del tot col·loquial, ens va com anell al dit per escenificar el conflicte entre l'ajuntament de Benicarló i el Bisbat de Tortosa, pel que fa a la propietat de la torre del campanar benicarlando. No podem, per més que no vulguem que així siga, obviar la inconveniència que aquesta institució s'entremescla amb els assumptes municipals a l'immatricular-se una propietat del poble al seu nom per un error del grafiament que va fer el registre de la propietat el 2015.

Des d'aleshores el conflicte està més que servit i només la determinació del consistori, que ha portat als tribunals al bisbat per aquest fet, pot aturar que una part del patrimoni benicarlando passe, exclusivament, a mans

eclesiàstiques. I és que, certament, el poder i influència del clero i les seues institucions, era, i encara és, molt superior al de qualsevol grup social i, per això, enfrontar-se a ell sempre ha estat, a l'estat espanyol, una mena de tabú que sembla que arrosseguem des de l'Antic Règim, allà quan els reis Catòlics, finals del segle XV, governaven amb mà ferma una societat estamental legitimada tradicional i teològicament.

Tot i que els temps han canviat, sembla que en algunes coses, a la nostra societat, els canvis no han arribat, de manera que el clero manté, encara, els seus privilegis. Veure'm com ho resolen els tribunals...



Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON I RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport



COL-LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE
I EL SAMARUC

Administració, subscripcions

© COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.



CARXOFA i PANISSOLA



SUPER CARXOFA.

A la nostra Banda de Música per la seua fabulosa actuació al 44é Premi Internacional de Bandes Vila d'Altea. Va quedar primera però no es va emportar la Menció d'Honor. Dóna igual. Amb la major part dels seus músics amateurs va competir, de tu a tu, amb la de Lliria, plena de "professionals superiors", segons el seu director, i considerada la millor del nostre País. Només 23,5 punts van separar els seus "grans" professionals dels nostres músics de "poble". I en aquest cas no ho diem en to pejoratiu, ho diem amb molt d'orgull i estima per ells. Al director i als seus músics, i a la família que compona la nostra Banda, el nostre més infinit agraïment per la música que ens van brindar. Enhorabona!

CARXOFA 1.

Per a l'administració, la que siga, que li ha pegat una bona mà de quitrà a l'antiga 340, feia molta falta.

CARXOFA 2.

Al PP local, perquè després de molts anys d'ignorar-nos, fa uns mesos que té en compte La Veu de Benicarló a l'hora de publicar les seues notes de premsa.



PANISSOLA.

Per la Constitució espanyola perquè tants de dies que hi havia a l'any per commemorar-la van triar el de sant Nicolau, i a Benicarló ja gairebé ningú es menja el pastís de glòria. Pobre sant Nicolau, varón bendito.

CONTACTA AMB

“LA VEU DE BENICARLÓ”

twitter:

@Elstafaners

mail:

veubenicarlo@gmail.com

Copisteria-Llibreria

GRÈVOL

-Còpies de tot tipus i tamanys - Sant Blai, 2. Benicarló (12580)
 -Llibreria General i Musical Tel.: 964 475 698
 -Papereria e-mail: lc1grevol@telefonica.net
 www.copisteriagrevol.com

Tota l'actualitat
a un sol clic de distància

3x4

info

La informació que es multiplica

www.3x4.info

Notícies on-line
del Maestrot,
Els Ports
i la Tinença
de Benifassà



benicarló al dia

diario digital de benicarló

BENICARLÓ PERD SUBVENCIONS PER CULPA DEL BISBAT (amb l'església hem entropessat)

text REDACCIÓ

Benicarló ja té en el seu poder el certificat cadastral que, en principi, completa l'expedient per a reclamar la titularitat municipal del campanar de l'església de Sant Bartomeu. Xaro Miralles, alcaldessa del municipi, ha anunciat aquest avanç en l'expedient de reclamació al bisbat de Tortosa, pel qual el consistori pretén demostrar que el campanar és de propietat municipal.

“Ara estem en el impàs de canviar d'assessoria consultora externa. El bufet que ostentarà ara el càrrec, revisarà de nou l'expedient, per a certificar que no falta cap document, i s'anirà a judici”, va detallar Miralles. Cal recordar que el bisbat de Tortosa es va immatricular el campanar de l'església parroquial, gràcies a un error en el registre de la propietat que va grafiar l'edifici com de propietat eclesiàstica en el 2015. Des d'aqueixa data, el consistori ha treballat en l'elaboració d'un expedient que demostre, davant el jutge, que és l'ajuntament el titular, gràcies als rebuts

d'electricitat o de manteniment de les instal·lacions, entre uns altres. De fet, el consistori no ha deixat de pagar en aquest temps les factures derivades del manteniment diari del campanar, així com l'arranjament de les campanes. El bisbat, com va confirmar l'alcaldessa, no ha pagat cap de les despeses.

SENSE SUBVENCIONS

Miralles va lamentar que per la decisió eclesiàstica “no podem demanar unes línies de subvenció que han eixit ara”. En concret, es tracta de les bases reguladores per a subvencionar projectes locals d'actuació dels municipis de la Comunitat Valenciana, susceptibles de cofinançament pel Programa Operatiu FEDER de la Comunitat Valenciana. En relació amb l'eix 6, seran objecte de subvenció, actuacions que tinguen com a objectiu «promoure la protecció, el foment i el desenvolupament del patrimoni cultural». En concret, l'objectiu de l'actuació és la posada en valor del patrimoni cultural dispers per tota la geografia valenciana facilitant la seua preservació i al mateix



ve de la p gina anterior

temps la seua consideració com a font d'activitat i de riquesa local, així com el foment de l'aparició i/o augment d'activitat turística sostenible que servisca per a proporcionar a la població un mitjà de vida que possibilite la seua permanència en el propi entorn. Els béns objecte de la subvenció, no obstant açò, han de ser "de titularitat municipal, cosa que no podem demostrar ara amb el campanar ni amb la Casa del Marquès". En aquest últim cas, Miralles va preguntar "si la subvenció podia servir per a comprar-la", ja que el palauet barroc és un altre dels edificis que el consistori anhela. La negativa dels representants del govern autonòmic tancava també la porta a aquesta possibilitat. I és que la quantitat subvencionable oscil·la entre "els cent mil i el milió d'euros", segons va dir Miralles. L'objectiu de l'alcaldeessa era "demanar aquestes subvencions per a convertir-los en un atractiu turístic més, ja que van destinades a restaurar els edificis i poder obrir-los al públic. Ara, els fons se sol·licitaran "per al Mas de Fabra o el poblat ibèric del Puig de la Nao".

FONS DESTINATS AL PMUS

Per contra, el consistori sí que podrà demanar fons per a la revisió del Pla de Mobilitat Urbana Sostenible (PMUS) que en aquests moments s'està duent a terme. I és que la mateixa convocatòria contempla que els fons es destinen al "foment de la mobilitat urbana sostenible: transport urbà net, transport col·lectiu, connexió urbana-rural, millores de la xarxa viària, transporte ciclista, per als vianants, mobilitat elèctrica i desenvolupament de sistema de subministrament d'energies netes". En concret, la redacció i aprovació, així com la implementació pels municipis de la Comunitat Valenciana dels seus propis PMUS.



El PMUS permetrà engegar mesures orientades a disminuir el consum d'energia, programarà actuacions en totes les àrees que afecten a la mobilitat del municipi, de manera que es potencien estratègies de coordinació de mitjans de transport, entre uns altres. En aquest sentit, s'establiran controls d'accés i estacionament en el casc urbà, mesures per a potenciar el transport públic i fins i tot es fomentarà l'ús de la bicicleta. Es calcula que amb la posada en marxa d'aquest pla s'evitarà l'emissió de 3.412 tones de CO2 l'any.



Drets lingüístics

7é Dóna suport als mitjans de comunicació en la nostra llengua. Consumeix béns i productes etiquetats en valencià.

Amb el suport de:





EL PLE APROVA EL REGLAMENT DE FUNCIONAMENT DE RÀDIO BENICARLÓ

text i foto AB

L'Ajuntament de Benicarló ha aprovat en l'últim Ple el Reglament d'Organització de l'Emissora Municipal, que estableix l'estructura de funcionament de Ràdio Benicarló. El document entrarà en vigor una vegada es faça efectiva la publicació al BOP.

El Ple de l'Ajuntament de Benicarló va aprovar en el passat Ple ordinari del 30 de novembre, el Reglament d'Organització i Funcionament de l'Emissora Municipal de Ràdio Benicarló, amb l'objectiu principal establir les bases de funcionament i organització de l'emissora municipal.

D'una banda, aquest document estableix les disposicions generals de Ràdio Benicarló, entre les que es troben els principis i els criteris d'actuació, l'establiment del valencià com a llengua principal i la definició del caràcter de servei públic del mitjà. D'altra banda, el reglament també estableix l'estructura organitzativa del mitjà, que preveu la creació d'un Consell Assessor format per vocals amb vot (un representant de cada grup polític amb representació municipal) i vocals amb veu (el director de l'emissora i un professional del sector). El reglament també contempla la figura d'un director, càrrec que és incompatible amb la condició de membre electe de l'Ajuntament, de qualsevol càrrec de designació política o amb l'exercici de les funcions de direcció o executives d'un partit polític.

El reglament atribueix al Ple municipal la potestat d'aprovar la planificació anual de la programació i d'establir els preus i tarifes per l'emissió de publicitat. Pel que fa a l'alcaldia, té les competències de vetllar pel



bon funcionament del servei com a mitjà de comunicació obert a tota la població i de realitzar totes les gestions necessàries per obtenir la concessió i mantenir les llicències de funcionament del servei.

El regidor responsable de l'emissora municipal, Josep Barberà, s'ha mostrat molt satisfet per aquesta aprovació i ha declarat que «aquest reglament permetrà que l'emissora siga el reflex de la realitat del poble, no d'un equip de govern concret». En aquest sentit, Barberà ha afegit que «el reglament evitarà que la programació de l'emissora depenga únicament de la voluntat del regidor de torn, ja que fins a aquest moment no hi havia un reglament».

Pel que fa a l'entrada en vigor, no hi ha una data concreta, però es produirà després de què transcorregueren 15 dies hàbils una vegada aparega el reglament íntegre publicat al Butlletí Oficial de la Província (BOP).

DETINGUT UN HOME A BENICARLÓ

text NAT LIA SANZ

Un home, d'origen espanyol de 30 anys, que va ser detingut el divendres després de propinar una brutal pallissa a la seua dona, de 28, en la seua casa del carrer del Riu de Benicarló, es troba ja a la presó.

El Jutjat d'Instrucció número 3 de Vinaròs va decretar aquest cap de setmana el seu ingrés en presó provisional, després d'apallissar a la seua parella, que va rebre múltiples cops en el cap i va haver de ser

hospitalitzada. L'arrestat ja comptava amb antecedents previs per maltractaments. Els fets van succeir a les 9.30 hores en el carrer Del Riu de Benicarló. Els agents van rebre un avís, a través del 112, i, en arribar a l'immoble, van trobar a la dona, semiinconsciente. Totes les lesions les presentava en el rostre i el cap. L'home, en veure als efectius policials, es va autolesionar i es va mostrar molt agressiu. Els policies van poder reduir-lo i arrestar-lo. Una ambulància va traslladar a la dona fins a l'Hospital Comarcal de Vinaròs, on va rebre una primera assistència. Posteriorment, va ser evacuada a l'Hospital General de Castelló.

BENICARLÓ BUSCARÀ FONDS PER A UN NOU TEATRE AUDITORI

text i foto NAT LIA SANZ

L'alcaldessa de Benicarló, Xaro Miralles, s'ha mostrat disposada a buscar fons per a la construcció d'un nou teatre auditori a Benicarló.

Els recents muntatges promoguts per associacions locals, com la posada en escena del musical *Els Miserables* per part de la Coral Polifònica Benicarlanda, han evidenciat la falta d'un espai adequat en el municipi per a desenvolupar la creativitat de les entitats. Fins i tot per a portar muntatges externs, el consistori es veu en problemes per l'escassa capacitat de la caixa escènica de l'actual auditori municipal. La ressonància del local tampoc és l'adequada per a concerts com els quals sol oferir la Banda de música Ciutat de Benicarló, que dissabte passat es va veure obligat a oferir el seu tradicional concert de Nadal en el recentment inaugurat auditori del col·legi de la Consolació. El problema en aquest últim, és que la capacitat de públic és la mateixa que la de l'auditori municipal, quatre-centes butaques molt escasses per al públic que solen concentrar els espectacles benicarlandos.

L'associació cultural L'Estel del Collet, que en pocs dies posarà en escena la seua tradicional representació nadalenca, ha sigut l'última a reclamar al consistori la construcció d'un nou teatre auditori. José Luís Guzmán, síndic major de l'entitat, va recordar a l'alcaldessa Xaro Miralles que "ja en el 2001 nostra associació va



promoure una recollida de signatures perquè es construïra". I és que fa 16 anys, el moviment cultural a Benicarló ja era important. En el 2006, com va recordar Miralles "es va arribar a fer un concurs per a triar el disseny de l'auditori, que hauríem de revisar de nou. Ha de ser un objectiu i hauríem de plantejar-nos buscar fons". Dos anys més tard, el consistori donava llum verda a l'expedient de contractació per a la redacció del projecte bàsic i d'execució de la construcció del centre d'arts escèniques i sales annexes de la ciutat. El consistori preveia la construcció el nou teatre en la Partida Povet, en els terrenys públics resultants de la urbanització del PAI. Fins i tot havia subscrit un conveni amb la conselleria de Cultura per la qual s'aportaven 3,3 milions d'euros per part de la Generalitat Valenciana. En aquests moments, Benicarló continua sense teatre auditori i amb la partida Povet, encara bloquejada.

OR EN L'OLIMPIADA AUTONÒMICA D'FP DE PASTISSERIA

text NATÀLIA SANZ

Eric Fuster, alumne de Centre Integrat Públic d'FP Benicarló, ha aconseguit la medalla d'Or en l'especialitat de Pastisseria i rebosteria en el Campionat Autonòmic d'FP Skills 2017.

Una intensa setmana de competició a Alacant, on diverses especialitats de formació professional competien per demostrar les habilitats i competències de diferents professions i oficis. Cal destacar les participacions de Mica Suskova, Saray Jiménez i Josep Albert en Serveis de restaurant i bar, Pastisseria i rebosteria i Cuina, respectivament.

L'enhorabona a Eric i felicitacions als quatre pel seu saber fer, saber estar i saber ser. Extenem la felicitació als seus tutors: Víctor Cerdá, Amparo Arnau, José M^a Roldán, Ascen García i a l'expert Skills, David Traver. La pròxima cita serà el 2018 al Campionat Estatal de les Skills, on les medalles d'or de cadascuna de les Comunitats Autònomes competiran per determinar el millor pastisser o pastissera d'Espanya i la medalla d'or estatal al Mundial.



TRES PEL·LÍCULES I UN LLIBRE

Els Dies Gloriosos

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

5 – IX – 2017

La pel·lícula *Estiu 1993* de Carla Simón ha estat seleccionada com a candidata de l'estat espanyol als premis Óscar de parla no anglesa. Sens dubte ha estat una selecció encertada. Frida (Laia Artigas), una xiqueta de 6 anys, ha d'afrontar el seu primer estiu, sense la seua mare, que ha mort recentment. Ha estat acollida pels seus tiets que viuen al camp. Tots han d'adaptar-se a la nova vida.

És una de les pel·lícules espanyoles més impressionants dels darrers anys. És una pel·lícula plena de sensibilitat i bellesa, brillant i lluminosa. Amb la mirada de Laia Artigas la directora explora la seua experiència emocional. Des de *El espíritu de la colmena*, de Víctor Erice, no havíem vist un viatge tant intens al món interior d'una xiqueta.

9 – IX – 2017

Anem a veure *50 primaveras* (Aurore) de la directora i actriu francesa Blandine Lenoir. La protagonista Aurore Tabort, té 50 anys, acaba de perdre la seua feina i rep la notícia que ha de ser àvia. Els fogots de la menopausa li fan la vida incòmoda i a més s'ha tornat tant invisible que fins i tot les portes automàtiques no la veuen i no se li obrin. Però el retrobament amb un antic amor, li obren l'esperança de poder començar una nova vida.

La directora té l'habilitat de narrar una història seriosa, amb moments de contingut dramàtic, amb un to de comèdia que acaben contagiant un esperit vitalista. Magnífica la interpretació de l'actriu protagonista Agnès Jaoui.

28 – IX – 2017

He llegit el darrer llibre de Manuel Baixauli, *Ningú no ens espera*. És un recull d'articles publicats primer a *El Quadern* del diari *El País* en la desapareguda edició d'aquest diari al País Valencià, i ara publicats en la mateixa secció del diari a Catalunya.

El contingut de la major part dels articles està basat en els dos grans interessos de l'autor, la literatura i la pintura, però també estan presents la resta de les arts en general. Manuel Baixauli reflexiona sobre tot aquest món de la cultura, d'una manera profunda, amb el suport del seu gran bagatge cultural i amb un estil molt brillant. La lectura d'aquest llibre ens fa més rigorosos.

24 – XI - 2017

“Cuando leemos una historia la habitamos. A ella más que nada en el mundo le encantaba el



SPAIN'S OFFICIAL SUBMISSION FOR FOREIGN LANGUAGE FILM COMPETITION FOR THE 90TH ACADEMY AWARDS

Summer 1993
A film by Carla Simón

MANUEL BAIXAULI
NINGÚ NO ENS ESPERA



«En pocs anys, Baixauli ha estat reconegut com el gran autor que és. Té tècnica, sensibilitat, profunditat, estil.»

Maria Barbal



ve de la p gina anterior

momento en que terminas la lectura y la historia sigue viva en tu cabeza como un sueño muy real.” Amb aquestes belles paraules, dites per una veu en off que ens narrarà la història, comença *La librería*.

La darrera pel·lícula d'Isabel Coixet està ambientada en un xicotet poble de la costa d'Anglaterra en l'any 1959. Amb un guió basat en una novel·la de Penelope Fitzgerald, ens conta la història d'una dona que es proposa obrir una llibreria en un lloc on molt poca gent llegeix, perquè desitja que tots es puguin sentir acompanyats pels llibres, tal com ho ha estat ella des de que el seu marit va morir a la guerra. Però el seu propòsit es trobarà amb l'oposició de la fina aristocràcia del poble que ho veuen amb mals ulls, ja que podria transmetre a la gent coneixements, plaer o acompanyament. Només trobarà el suport d'un ancià misantròp que viu allunyat de la població, que també s'estima molt els llibres, que l'han acompanyat durant anys en la seua solitud.

La principal virtut de la pel·lícula és saber-nos comunicar un ampli ventall d'emocions. Isabel Coixet es serveix de múltiples recursos per a transmetre-les. El paisatge d'Irlanda del Nord on està rodada, la protagonista reconstruint la vella mansió on s'instal·larà, la seua mirada front al mar, la música d'Alfonso de Vilallonga, la xiqueta que l'ajuda en la llibreria a qui amb el seu exemple inculca l'amor als llibres.

Capítol a part mereix la relació entre la protagonista Florence Green, interpretada per Emily Mortimer i el vell misantròp Edmund Brundish, interpretat per Bill Nighy. Aquest per un moment es reconcilia amb la humanitat i estableix amb la llibretera, primer una relació epistolar on li demanarà llibres, a través de la qual aquesta li farà descobrir les *Cròniques marcianes* de Ray Bradbury i li demanarà la seua opinió sobre *Lolita* de Nabokov, que provoca una convulsió en la moral



La darrera pel·lícula d'Isabel Coixet està ambientada en un xicotet poble de la costa d'Anglaterra en l'any 1959. Amb un guió basat en una novel·la de Penelope Fitzgerald, ens conta la història d'una dona que es proposa obrir una llibreria en un lloc on molt poca gent llegeix...

tradicional del poble. Després es trobaran personalment i tot fa pensar que hagués pogut hi haure una relació amorosa si les circumstàncies del seu encontre hagueren estat diferents. Cal destacar la magnífica interpretació dels dos actors, així com la de Patricia Clarkson, que encarna el personatge de la pèrfida Violet Gamar.

La librería és un cant d'amor als llibres, en un temps en què es pretén que aquests siguin substituïts per altres artefactes electrònics. "*Entre libros, nadie puede sentirse solo*", és l'últim frase de la pel·lícula, afirmació una mica exagerada, però segur que els llibres fan molta companyia. També ens transmet la idea que malgrat que una comunitat pot ofegar a qui considera dissident, és bonic somniar per un ideal, perquè sempre queda alguna cosa d'allò que sembrem, com comprovarem al final en saber qui és la narradora. Pel·lícula impecable.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

textLA COLLA DE TAFANERS

L'INSPECTOR CLOUSEAU

Ja torna la caverna a sentir-se important. Osti tu, des que van traure les porres al carrer i van deixar el procés (*prusés* que els agrada dir a ells) finiquitat i vist per a sentència i amb el personal a la garjola, emulant èpoques passades, la dreta més recalcitrant s'ha envalentonat i allà que ha sortit al carrer "con la mirada, clara i lejos. I la frente levantada. Voy por rutas, imperiales..." volent-nos recordar vells fantasmes passats. I clar, esbarrats que van, ara demanen, esta sí que és bona, crear un cos d'inspectors especials per vigilar l'adoctrinament a les escoles. Sí, el que llegiu, volen crear una mena de Gestapo a la valenciana. Bojos?, no, no: *españolismo* y *regionalismo* bien entendidos.

HALA, A LA MIERDA!

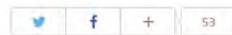
De tota manera, en este cas, fins i tot els animaríem a la cacera de bruixes a vore si així s'acaben entre ells mateixos. Ens expliquem, durant quants anys seguits va estar governant el PP el nostre país? Segurament hem perdut el compte entre *saplanes*, *campes* i *fabres*. Aleshores, per tant, el llegat que ara denuncien... d'on ve? A banda de l'animalada que han proposat, damunt cal ser rucs, perquè, no van estar ells els que ens han fet combregar amb el sistema educatiu que ara tenim? Xeic, que es denuncien entre ells, a vore si així deixen d'obrir la boca, i se'n van a la merda directament. Mireu, si



El PP valencià demana la creació d'un grup específic d'inspectors per vigilar "l'adoctrinament" a les aules

Els conservadors consideren insuficient la supervisió que ja realitzen la conselleria i l'Estat

ARA València 28/11/2017 13:55



La portaveu d'educació del PP valencià, Beatriz Gasco, a les Corts Valencianes. / INMA CABALLER / CORTS VALENCIANES

més adoctrinats que els de la postguerra... O bé han estat patint més de vint anys que han fet i sobretot desfet o bé són una colla de fariseus tots. Hala, a la mierda!

MALDITOS ROEDORES

Sabeu què? que vinguen ací i a vore si adoctrinen els ratolins que diuen tenim per allà a l'auditori i se'n van tots juntets. Doncs això, que sembla que ara, a més de la poca neteja, s'han fet el cau allí baix una colla de ratolins imperials que reivindiquen allò com casa seua. Deu ser que és veritat que els atrau la música. I com no tenim clar si els de la caverna de dalt els podran alligonar, als ratolins ens referim, cada vegada sona

més fort una mena de pla de xoc musical integral. Així, es comenta que com la situació ja es va tornar una mica desesperada a la passada representació dels Miserables, doncs que la idea és aprofitar un dels clàssics de la literatura infantil dels germans Grimm, representar-lo, i que els ratolins surtin al darrera. Ho heu entés, no? Senyores i senyors, els tafaners ja us avancem en primícia que s'està ultimant la superproducció de la falla, *El flautista d'Hamelín*, al nostre auditori municipal. Tot un esdeveniment que, amb la presència ratoliniana dels susdits rosegadors com a secundaris de luxe, diuen que fins i tot podria vindre el Gerónimo Stilton eixe dels llibres, ja es té més que garantit l'èxit de la representació. Només queda saber quin serà el barranc per on el flautista farà estimar els

ratolins. Segons sembla, tot apunta al barranc d'Aiguaoliva com a lloc més probable pel fet que les rates es queden a l'altra banda. Segur que després, les representacions, ja podran fer-se sense cap mena d'entrebancs!

EL SABEN AQUEL QUE DIU QUE...

Anava el ministre de Foment, carreteres i tot allò que té a veure amb la mobilitat, acompanyat pel seu homòleg i portaveu de Foment al Congrés, i amb el delegat del govern a calcs orelluts, de visita per aquestes contrades, dient que els valencians de segona que som els del nord (això és de la nostra collita atés que és com

ve de la p gina anterior

ens sentim per com ens tenen d'abandonats), podem estar tranquils que abans que s'acabe la legislatura de Mariano i companyia, tindrem més trens al Maestrat. Sí, sí, més trens! Fins i tot va afirmar que triplicaria la seua freqüència! Plas, plas, plas! Però tot i els aplaudiments, anem a pams, què, més trens que passen... o que s'aturen? I és que d'aquestes cantarelles n'hem tingut unes quantes i al final van canviant talgos, que s'aturaven, per euromeds que passen volant, sense aturar-se, i se'ns queda la cara de babaus. Xeic, que nosaltres només volem uns poquets trenets de rodalies per començar i un parell de llargues distàncies i no res més! Com a mínim per sentir-nos una mica com els que van de Castelló a València, que en tenen un cada mitja hora. A nosaltres si el senyor ministre, com diu el seu llepa-jaquetes, és el ministre que més ha visitat la nostra província, sincerament, i disculpeu la grolleria, se'ns en fot. El que volem són fets i no paraules. Si ara tenim una freqüència d'uns quatre trens diaris, voldrà dir que en tindrem, vora una dotzena? Està clar que d'il·lusió també es viu. A vore, que no vam néixer ahir! Més de 30 anys han tingut per fer alguna cosa i ara, sobtadament, els ha entrat l'enteniment? Quan estiguen funcionant que ens avisen i ja ens desdirem. I és que, ara per ara, l'únic segur que ha dit és que passarà l'AVE..., de llarg, per descomptat.

PAÏSOS CATALANS (AMB PERDÓ)

Va, com a comiat d'aquesta setmana atípica ací teniu el mapa dels nous Països Catalans Units d'Amèrica. Atés que el regidor Martí no sabia on ubicar-los ací li deixem la seua situació a vore si se'n fa una idea aproximada.

MÚSICA, MAESTRO

No podíem acomiadar-nos esta setmana sense felicitar molt efusivament la nostra Banda de Música pel seu impressionant paper en el passat Certament Internacional de Bandes Vila d'Altea. No va poder aconseguir el 1r Premi amb la menció d'Honor, que l'haguera fet pujar al més alt de l'Olimp musical. Va quedar "simplement" primera, fent-li la competència a la reconeguda banda Primitiva de Lliria, amb tot el seu elenc de professionals que, curiosament, tot i escapar-se-li una nota fora de to al seu clarinetista principal, tot un professional de la música (això passa a les millors famílies), va emportar-se la Menció d'Honor. Nosaltres, com això de ser políticament correctes no va amb nosaltres, ens mullem i diem ben claret que no es van atrevir a deixar-la en segon lloc. Com les opinions són lliures ací deixem la nostra. Allí tots ho van vore. Segur que la propera vegada que la Banda de Benicarló torne a tocar, per molts professionals que hi haja davant, als nostres "amateurs" no els aturarà ningú. Ah, i com a mostra un botó, la millor interpretació del solo de trompeta de la peça obligada se la va emportar Benicarló. Cadascú que ho valore com vulga.



HISTÒRIC 1r PREMI I PREMI AL MILLOR SOLISTA DE LA BANDA DE BENICARLÓ EN EL 44 CERTAMEN INTERNACIONAL “VILA D’ALTEA”

text NAT LIA SANZ

Després de molt de temps de preparació amb concerts i assajos, arribava el moment de sortir cap Altea per escriure una nova pàgina dins de la història de la nostra associació musical.

El dissabte 2 de desembre, de bon matí un grup nombrós de músics, familiars i amics partien des de Benicarló carregats amb molta il·lusió i un cert nerviosisme cap a la ciutat alacantina per participar en el 44é Certamen Internacional “Vila d’Altea”. Era la primera vegada que la nostra Banda i una de la nostra província participava en aquest concurs amb l’orgull de poder compartir escenari amb una de les més grans i tot un referent en el món de la música de banda com és l’Ateneu Musical i d’Ensenyament “Banda Primitiva de Lliria” i també junt la formació gallega de la Unió Musical de Valladares. Tot un repte el que es presentava per davant i del qual quedava ben poc per materialitzar-lo.

Arribem a Altea i un imponent Palau de la Música obria les seues portes per rebre’ns. Per un costat els amics i familiars es feien amb els millors seients del pati de butaques per esperar a escoltar la nostra banda; per una altra banda, els músics, darrere de l’escenari calfaven els seus instruments a l’espera del moment d’entrar en acció. Moments molt intensos i d’una forta càrrega de responsabilitat davant l’imminent actuació.

Actua la primera banda, la Primitiva de Lliria, la qual després de les seues últimes notes d’una impecable actuació donava el relleu i deixava l’escenari ja en mans de la nostra agrupació.

Les paraules dels presentadors eren el preludi a l’actuació dels benicarlandos.

Els músics apareixen dalt de l’escenari entre els forts aplaudiments d’un entregat públic i acompanyats pel nostre director Pablo Anglés el qual alçà la batuta i començaren a sonar les primeres notes del pasdoble “María del Mar Anglés”, un pasdoble escrit per ell mateix i dedicat a la seua filla que presagiava la que seria una gran actuació.

Amb “400”, l’obra obligada composta per Andrés Valero amb motiu del quart centenari de la firma de la Carta Pobla de la ciutat d’Altea es posava de manifest tot el treball, esforç i sacrifici dut a terme amb una exemplar i extraordinària interpretació.

Finalment, “El compositor de tormentas” posava punt i final a l’exposició musical de la nostra banda. Una obra del compositor José Ignacio Blesa, escrita especialment i per encàrrec per aquesta ocasió. Ell estava ahí amb nosaltres per fer-nos costat i per veure de primera mà el fruit del seu treball interpretat per la nostra banda. Un pas més en la que ve sent una fructífera carrera en el món de la composició que acaba d’arrancar i al que desitgem molts més èxits. Este era el colofó a una acurada i molt ben treballada actuació difícil de repetir.

Ja estava tot fet, ara tan sols restava esperar les valoracions dels membres del jurat amb la tranquil·litat i orgull d’haver fet un gran paper damunt l’escenari.

La invitació dels presentadors al president Vicent Arnau i al nostre director junt als representants de les altres bandes, presidida pels màxims responsables de l’organització i l’administració local d’Altea, era preàmbul d’un aclaparador silenci on tota la sala romania a l’expectativa dels esperats resultats.

Una pantalla gegant era la imatge que precedia el veredictes d’un expert jurat format per membres de gran renom i reconegut prestigi internacional com José Suñer, Karl Geroldinger i el president, Franco Cesarini.



ve de la p gina anterior

A continuació, es van anar detallant les puntuacions banda per banda, el nervis i expectació eren màxims però de cop i volta el públic benicarlando es fica en peu per manifestar el goig que sent, esclatant amb fortíssims aplaudiments per la gran satisfacció d'haver aconseguit una excel·lent i immillorable puntuació de 541,5 punts d'un possible total de 600 i que ens servien per fer-nos amb un més que merescut primer premi i una segona i molt ajustada posició darrere de la Banda Primitiva de Llíria.

Tots estem molt contents i ho celebrem! No podíem deixar de compartir aquest goig i ràpidament l'alegria va inundar cada racó de l'imponent auditori que es quedà menut davant les nombroses felicitacions que anaven en augment a mida que passaven els primers minuts. Però ací no acabà tot, restava conèixer el premi especial per al millor solista que per a major satisfacció també recaigué en el nostre trompetista Rubén de la Rosa.

Els premis eren nostres, una vegada més, músics, director, amics i familiars de la banda havíem aconseguit fer història i escriure en majúscules una nova pàgina que quedarà gravada en tots els que l'hem viscut amb la certesa de saber que és una més de totes les que queden en el gran camí ple d'èxits que encara ens queda per recórrer.

Enhorabona i moltes gràcies a tots!



ENTRE ANTÍGONA I ISMENE

Fronteres

textJOAN HERAS

Si les obres clàssiques han esdevingut clàssiques és perquè tenen la capacitat i la força d'explicar i, per tant, d'ajudar-nos a entendre, aspectes rellevants de la vida humana, dels conflictes que ens fan trontollar, de tot allò que fonamenta les estructures essencials que comporta això de conviure amb nosaltres mateixos i amb els altres. I per això, quan ara fa uns dies vaig sentir en una tertúlia radiofònica algú –lamento no recordar -ne el nom- que recorria a Antígona per explicar el fons, l'entrellat últim, del conflicte polític que estem vivint entre Catalunya i Espanya, vaig quedar-me gratament sorprès i de seguida vaig dir que sí senyor, que la cosa va per aquí, que té molta raó.

Per si ara ho teniu una mica esborrat o llunyà, ressegueixo l'essència de la tragèdia de Sòfocles –un dels tres grans de la memorable tríada que van bastir la grandesa del teatre grec del segle V aC- o, si ho preferiu, de la bonica versió que en va fer Salvador Espriu tot reinterpretant el drama en clau ibèrica en la lluita fratricida. Situem-nos a la polis grega de Tebes poc després de la mort d'Edip, una mort a l'exili, errant sense rumb, cec per voluntat pròpia després d'haver descobert que ell –complint l'oracle, el funest destí- era l'assassí sense saber-ho del seu pare i que s'havia casat, també sense saber-ho, amb la seva mare locasta. D'aquesta relació inconscientment incestuosa en van néixer quatre fills: Etèocles, Polinices, Antígona i Ismene.

Després d'una regència de Creont –el germà de la malaurada locasta, un home sempre vinculat al poder reial d'una manera més explícita o des de l'ombra- els dos germans mascles lluiten aferrissadament pel poder. El fet és que els dos germans havien decidit expulsar el seu pare Edip, una vegada van ser coneixedors del tràgic destí fet realitat d'aquest malaurat personatge, i van pactar una alternança en l'exercici de la regència de la ciutat. Però el poder és massa llaminer-a la Tebes grega i avui per aquestes latituds- i Etèocles, massa delerós de poder seguir gaudint de l'eròtica del poder, no compleix el pacte i es nega a cedir el tro al seu germà. Polinices, també delerós de gaudir dels plaers que comporta tenir el poder, decideix atacar la seva pròpia ciutat amb la finalitat de poder recuperar el tro que li pertoca. Els combats culminen en un duel obert, fora muralles, entre els dos germans. El combat és tan cru i ferotge que acaba amb la mort dels dos germans. I aleshores Creont, que torna a exercir el poder de manera diguem-ne que transitòria, vol aplicar la llei tebana de manera molt estricta: l'actual rei Etèocles es mereix un enterrament ple d'honors mentre que Polinices –considerat com un enemic que ataca la ciutat- no es mereix cap mena de reconeixement i, per tant, el seu cos quedarà exposat a la intempèrie, amb l'amenaça de la mort com a càstig per a qui tingui la mala pensada de voler-li donar un reconeixement digne i d'alguna manera el vulgui enterrar. Antígona decideix no seguir la llei civil de Tebes i, tot apel·lant a la llei divina, decideix enterrar el cadàver del seu germà. Creont, furios, condemna a la mort a Antígona –malgrat sigui la



ve de la p gina anterior

promesa del seu propi fill- perquè ha tingut el desvergonyiment de desobeir la llei, la llei que ell defensa sense embuts ni sense cap mena de vacil·lacions.

Fins aquí la historia. Si ens centrem en Antígona, una de les obres que formen la trilogia tebana de Sòfocles, ens podem aturar en un bon grapat de temes, d'idees, d'actituds ben suggerent: la mirada masculina –desig de poder, lluita ferotge, ambició, etc- i la femenina –cura del pare, els valors de fons com a guia de la vida, la fortalesa que batega per sota de la debilitat com a resultat d'una construcció social, etc-, la irrefrenable lluita pel poder que no té límits, la figura de Tirèsias que amb la seva ceguesa visionària explicita una mirada sobre la discapacitat que es vertebra damunt d'una precària idealització compensatòria, el poder absolut enfront del poder més democràtic d'una Atenes esplendorosa, etc. Però el fet que el tertulià radiofònic va posar en relleu es centra en l'actitud d'Antígona que desobeeix la llei de la ciutat –el mort indigne no es mereix sepultura ni cap mena de ritual- per complir el que ella en diu una llei divina –tothom es mereix unes exèquies, un enterrament digne. El conflicte,

doncs, s'articula amb nitidesa: ¿des de quina perspectiva ens situem davant d'una situació complexa? Podem cenyir-nos al compliment de la legislació civil, concreta, i assumir-ne –per convenciment, per por a les represàlies- la interpretació que en fa el governant de torn o, contràriament, podem contextualitzar la nostra actuació, la nostra mirada sobre les coses, des de la voluntat de defensar uns drets fonamentals que considerem essencials, inalienables i imprescindibles per poder viure amb dignitat. Antígona –com el poble català- decideix actuar per convenciment, per respecte als drets fonamentals. Ismene –com una part del poble català- creu que sí, que Antígona té raó, però que la llei és la llei i que té por de les conseqüències. No és, senzillament, clarificador? La llei civil no és res més que una construcció convencional i històrica per ordenar i resoldre comportaments en un marc social. Però, com creu Antígona, aquesta llei no és vàlida si realment no és capaç de concretar la garantia de drets fonamentals.

En definitiva, és un plaer i una necessitat redescobrir els clàssics perquè ens ajuden a entendre'ns. Brindem per tu, estimada Antígona.

I llibertat pels presos polítics que encara queden a les presons espanyoles.

FESTES'92: DIMECRES 19/08/1992
23:30 Concert del grup "STATUS QUO". **Lloc:** Pista pavelló polisportiu.

Te'n recordes?

Status Quo
IN THE ARMY NOW

EMISSORA MUNICIPAL
107.3 RADIO BENICARLÓ

Status Quo
 Dilluns, 11 de desembre de 2017. Ràdio Benicarló (107.3 FM)
 A partir de les 12.00 h i en reposició a partir de les 20.00 h
 "Breu Història del Rock a Benicarló" #VeusDeCasa

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Doncs mire, senyora Garcia, no. Aquesta vegada no n'estic d'acord. Em declaro totalment contrari a les obres que es volen escometre a l'estació i tot lo seu entorn. Sense entrar a discutir la necessitat de les mateixes: els embussos que es produeixen setmanalment al seu replà, les dificultats per a estacionar els vehicles, l'espai reservat per al taxistes, les cues per comprar els bitllets, l'estretor del carrer Felipe Klein i els problemes que té lo cotxe de línia per a voltar, jo estic en total i absolut desacord amb allò que pretenen perpetrar allà dalt.

Perquè una vegada que hauran acabat aquestes obres, ja no quedarà pràcticament res de la meua infantesa i joventut. Aquell infame replà de davant de l'estació on amb la maniobra d'aparcar de cul ens podia significar un important xap a la part posterior del cotxe. Aquelles enormes escales per a accedir al recinte de l'estació. El descomunal dipòsit d'aigua sobre quatre potes de formigó sense cap utilitat pràctica. Aquella zona d'aparcamet que hi ha al fons, que només poden deixar el cotxe els d'Adif però que ningú no fa cas, amb la seua empinada rampa, gens amiga dels càrters dels cotxes. Són tantes i tantes coses, senyora Garcia..

Una vegada finalitzades aquestes obres, què em quedarà?

Tot va començar fa molta d'anys. Primer es van carregar les cases que hi havia a allò que ara s'anomena la plaça de la Constitució. Recordo els carrers de Sant Andreu o Sant Gregori que formaven aquella illa de cases. També recordo com van enderrocar la darrera casa, on als seus baixos hi havia una botiga d'ultramarins. Amb aquesta actuació també va desaparèixer la casa de Rabanals amb lo seu hort, a la qual els xiquets dèiem que havien aparegut morts amb punyals clavats a diferents parts del cos.

Després va vindre l'obertura de l'actual Jacinto Benavente, que es va carregar, entre altres coses, l'algepseria, amb les seues banyeres de calç i la construcció de blocs e formigó i biguetes. L'avinguda dedicada a aquest dramaturg, del qual desconec els mèrits per a tindre un carrer tan important amb el seu nom al nostre poble, també es va emportar per davant lo recinte que anomenàvem "els pinets" i que es trobava a la part posterior del pati "dels hermanos". Aquest era un lloc habitual per a resoldre diferències de criteri entre xiquets. "En acabar de classe, als pinets", era l'expressió.

Lo progrés també es va endur per davant l'antic cap "de les monges", on ara es troba un bloc d'habitatges a l'avinguda Catalunya, just davant del pavelló



poliesportiu. Un altre dels llocs emblemàtics de la meua infantesa.

L'imparable urbanisme es va cebar, entre d'altres, en un parell de llocs importants. La fàbrica de conserves d'El Morrongo, on va deixar una carrer dels més horrorosos del poble i unes construccions anodines, avorrides, amb gens de sol. L'altre lloc va ser lo camp de futbol del camí la Mar, del qual no queda res que el recorde. "Educación y Descanso", es deia.. Amb la seua tribuna coberta, la seua cantina i lo seu cinema d'estiu, on les pel·lícules de Manolo Escobar l'omplien a vessar. Podria parlar molt més d'aquest camp de futbol, descriure tots els seus racons, els grans esdeveniments que va acollir i les grans nits de futbol. Però sense cap dubte, el que més em va marcar va ser l'actuació de Virginia García Moreno, "la Sansona de Sevilla", que doblegava barres de ferro amb les dents i arrossegava camions amb la boca.

També em vaig quedar sense l'entranyable Pista Jardín i, com no, el Bar Hogar, on ens ensenyaven a jugar als escacs i anàvem a repassar la lliçó de solfa amb lo mestre Arnau. De la Pista Jardín queda un vergonyós aparcament amb restes d'aquella pista on es jugava al bàsquet i, de vegades a l'handbol. També va servir per a ball de festes, l'actuació d'alguns grups de teatre i fins i tot la celebració d'espectacles de "lucha libre", amb lluitadors com Joe Adell, el Enmascarado de Plata, el Demonio Rojo o Torbellino Blanco.

No acabaria mai de recordar tot allò que el tems s'ha endut per davant i que ha anat esborrant els escenaris de la meua joventut. Només en vull recordar un més per a finalitzar. La gran malesa que es va perpetrar al nostre port. Sense varador, sense platja de la Parreta, sense la boia, sense les casetes dels civils, sense la segona escaleta, sense la font, sense la llotja... del port que jo vaig gaudir ja no en queda res.

NATACIÓ: SEGON CONTROL MÀSTER A ONDA

text i foto CNB

Dissabte 2 de Desembre, a la piscina d'Onda, va tindre lloc el segon control provincial de la categoria Màster.

Participaren 224 nedadors de 16 clubs, majoritàriament de la comunitat valenciana.

El Club Natació Benicarló va presentar un equip format per 11 nedadors: Jordi Curto, Javier Vicente, Eloy Vinaiza, Arturo Segarra, Idoia Vinaiza, Damián Vidal, Jaime Ibáñez, Susana del Olmo, Fernando Arnau, Miguel Piñana i Elena Lores. Va haver molt bon ambient, com és ja habitual, dintre de l'equip benicarlando, al moment de competir en la piscina d'Onda.

Les actuacions més destacades foren les de: Susana del Olmo, cada cop més entonada, que va ser primera, als 200 braça i tercera, als 200 estils; Miguel Piñana, també agafant forma, progressivament, que va vèncer, als 200 esquena i fou tercer, als 400 lliures; Idoia Vinaiza, que va fer segona, als 50 braça i Eloy Vinaiza, primer, als 50 esquena.



El Club Natació Benicarló va presentar un equip format per 11 nedadors: Jordi Curto, Javier Vicente, Eloy Vinaiza, Arturo Segarra, Idoia Vinaiza, Damián Vidal, Jaime Ibáñez, Susana del Olmo, Fernando Arnau, Miguel Piñana i Elena Lores.

ISABEL BALAGUER, TERCERA EN LA PROVA DE CICLOCRÒS DISPUTADA A CARLET

text VICENT FERRER

foto CC DEPORTES BALAGUER

A Carlet es va celebrar la novena prova de la Challenge de ciclocròs de la Comunitat Valenciana, on els ciclistes del Club Ciclista Deportes Balaguer de Benicarló segueixen lluitant per deixar el pavelló el més alt possible. Isabel Balaguer va pujar al podi en acabar tercera en la categoria Sub-23, i dotzena a la general.

José Julián Balaguer, en Màster 50, va aconseguir el quart lloc després d'una dura lluita a quatre per aqueix quart lloc i amb una última volta agònica per arribar a l'esprint els quatre ciclistes. Les pròximes curses a Vila-real el dia 6, a Les Franqueses del Vallés el dia 8 i a Vilanova de Castell el dia 10.



L'HÁNDVOL BENICARLÓ ES VA IMPOSAR AL PORT DE SAGUNT

text i foto VICENT FERRER

El passat cap de setmana, al Pavelló Poliesportiu, pista 2, l'Hándbol Benicarló s'imposava al Port de Sagunt amb un ajustat 21-20, després d'haver arribat al descans amb tres gols d'avantatge, 10-7. Els gols del conjunt benicarlando els van marcar: Robles (5), Sigüenza (2), Vicente (3), Dadone (7), Torrent (1), Ruiz (2) i Soriano (1).



LLIBERTAT CONDICIONAL

text VICENT T. PERIS

Per fi hem pogut sortir de casa i abandonar el segrest a què ens ha tingut sotmesos l'amic i jo penso que també amant de la mama. En un acte íntim però amb tota la parafernàlia necessària, lo papa i jo hem firmat un document en què ens comprometem, en aplicació de l'article 155, a respectar i fer respectar el *principios fundamentales del glorioso movimiento surgido del levantamiento popular de 18 de julio del 36*. La posada en escena ha estat d'allò més castissa, ma mare vestida de manola de negre amb teja i un rosari a la mà i el seu querido amb una samarreta amb una banda amb els colors de la bandera espanyola, sobre la taula el paper i un bic cristal que escribe normal i una fotografia de Santiago Bernabéu emmarcada i il·luminada amb una espelma. Després de llegir en veu alta una cosa semblant a *juro por mi conciencia y honor cumplir las Leyes Fundamentales del Reino y guardar lealtad a los Principios que informan el Movimiento Nacional, amb un gest dalinià, se'ns ha dit que si así lo hicierais que Dios os lo premie y si no, que os lo demande, arribaspaña!*

No va ser un sortida molt digna tot plegat però mon pare i jo ja disposem de certa llibertat de moviments i gràcies a la caritat de la mama (que en el fons ens vol, n'estic convençut) vam poder posar-li petroli al cotxe i anar fins Alcalà de Xivert per poder vore el partit que enfrontava el nostre Benicarló amb el titular de la ciutat de les tomaques de penjar i de lo campanar. Si és bonic el sol i que et pegue l'aire a la cara. Quina sensació més agardosa.

Quan encara faltava una hora per a l'inici del partit ja passejàvem per l'avinguda gaspatxera dedicada a los Héroes de Marruecos lo papa i jo. Carre amunt i avall perquè encara estem com a aquell que diu amb la hisenda intervinguda i sense poder fer ni un café ni escriure-li una carta a Margot que tan preocupada deu

estar per mi per aquelles barcelones. Quan va ser el moment i després d'haver sospesat ben seriosament quedar-nos dalt del pont de la carretera i vore el partit de bades, vam decidir colar-nos en un moment de descuit del senyor que esgallava les entrades i ens va vore, però me'n vaig sortir dient que jo soc espanyol, espanyol, espanyol i els espanyols ho hem de tindre tot de franc. Davant d'un argument tant contundent, el bon home se'ns va quadrar a manera militar i es va posar a les nostres ordres.

I el partit. Aquell camp segueix sent una capseta de mistos. Els outs són còrnors i els xuts dels porters contraatacs. Feia cinc jornades que l'Alcalà de Javi Celma no guanyava, és més, feia cinc jornades que perdia. Ben sabut és que els benicarlantos tenim el cor molt gran i que som gent caritativa i vaig pensar que si amb nosaltres acabarien amb la seua mala ratxa. Em vaig equivocar. Abans de la mitja part Guillem va marcar i la poca estona, ai, ens van empatar. Vaig pensar que sí, que ja estàvem perduts, però no. A la represa vam fer un altre gol i el marcador ja no es va manejar més i ens en vam tornar cap a casa amb els tres punts ben merescuts i amb una salutació marcial de l'empleat de l'Alcalà. Un rival que deixem per darrere en la nostra lluita per no descendir.

Hi havia molt poqueta gent, molt poqueta. I de xiquèlors d'Alcalà no sé si en jugava cap. La pregunta és: tot això qui ho pague? Amb cent persones al camp no es pot mantindre un equip a preferent. Trobo jo, vaja. Ara que, més menut que Alcalà és San Jorge i ben bona plantilla que tenen.

Per cert. Diumenge vinent ens visita precisament el San Jorge, a partir de les cinc de la tarde. Lo papa diu que hem d'anar amb molt de compte, que són molt bons i ens tenes ganes. No sé per quin motiu ens han de tindre ganes.

Nosaltres, també.



BÀSQUET: UN BENICARLÓ MÉS REGULAR S'IMPOSA A LA PISTA DEL VILA-REAL

text i foto VICENT FERRER

63 VILLARREAL, 21+15+17+10: Ramos (9), Le Berbe (10), Cejudo (8), Moragas (4), Marticorena (8); cinc inicial; García (5), Verdú (7), Benifas (1), Beltrán (5), Martí (6) i Holgado.

80 BENICARLO, 18+27+18+17: Richards (18), Salvador (17), Kinoshita (3), Ioseliani (14), Andreu (11); cinc inicial; Resne (5), Ernest (6), Stevanovic (5) i Martínez.

ÀRBITRES: Soriano i Calvo, de València. Van assenyalar 12 personals als locals i 14 als visitants.

INCIDÈNCIES: Partit disputat al Pavelló Bancaixa.El Benicarló, amb un jugat més regular, es va imposar a la pista del Vila-real, cosa que els permet col·locar-se quarts en la classificació a dues victòries dels líders.El primer temps resultà més que competitiu, amb els dos equips donant el millor de si mateixos, amb la nineta calenta en els llançaments triples, per la qual cosa el quart va finalitzar amb 21-18 per als locals. En el segon, els jugadors del Benicarló van seguir amb el seu bon ritme i van començar a prendre diferències en el marcador, finalitzant la primera part amb un esperançador 36-45. De volta dels vestuaris el partit va semblar igualar-se, però mai els locals es van acostar prou, per a entrar en l'últim quart amb 10 punts a dalt el Benicarló. Un avantatge que van aconseguir ampliar fins al final del partit i sumar una nova victòria després d'un encontre molt esportiu, prova d'ells les poques faltes personals que els col·legiats valencians van haver



Vicent Ferrer i Julià

d'assenyalar.Diumenge que ve el Benicarló rebrà la visita del Borriana, cuer en la classificació, sense haver guanyat un partit. És el que els entrenadors solen anomenar "un partit trampa".

ESCACS: EL RIU SÈNIA BENICARLÓ VA PARTICIPAR EN LA MINI COPA 2017

text VICENT FERRER foto CA BENICARLÓ

Diumenge passat es disputava la MiniCopa 2017, un torneig organitzat per la Federació Catalana d'Escacs, en la localitat d'Hospitalet de l'Infant.

El Riu Sénia Benicarló, amb un equip format per jugadors del Club Ajedrez Benicarló, va presentar a David Teply, Óscar González, Joan de Gustín i Daniel Ferrer (jugador del C.I. Amposta).El Riu Sénia Benicarló Sub12 va acabar en una més que meritòria quarta posició de la classificació general, per davant de molts equips de categories superiors, a més d'acabar Subcampió Sub12.Aquests últims resultats mostren la gran afició i dedicació a aquest esport per part de jugadors i altres membres de la comunitat d'escacs de la comarca.



FESTA DE SANTA CATERINA I SANT NICOLAU 2017 AL CP CATALAN

text i foto

ALUMNAT DE SISÈ, COL·LEGI PÚBLIC MESTRE FRANCESC CATALÀ.

Divendres 24 de novembre hem tornat a celebrar una de les tradicions escolars més arrelades al Maestrat, com és la festa en honor a Santa Caterina i Sant Nicolau.

Enguany s'han programat dues activitats opcionals, els que volien podien quedar-se a l'escola a veure unes pel·lícules i els altres anar a l'església.

Així a dos quarts de deu hem anat, juntament amb els alumnes del Marquès, a l'església de Sant Bartomeu per fer una celebració en honor als dos sants, allí a més de cantar, fer peticions, escoltar al mossèn explicar que va fer aquesta santa, també vam veure com els alumnes de sisè de religió representaven l'obreta "La sopa de pedra" que fa referència a la solidaritat entre totes les persones.

A continuació hem tornat a l'escola on les mares i pares de l'AMPA ja ens havien preparat una magnífica xocolata que han anat repartint per les classes acompanyat de xurros, no cal dir que estava tot molt bo.

A les 11:30 hores hem sortit al pati per veure la rifa de cinc magnífics pollastres. Només acabar la rifa hem gaudit de l'actuació de Moniatto Xou, que ens ha fet riure tota l'estona amb el seu espectacle, malgrat que enguany estava una constipat.

A les 13:00 els companys més menuts han anat al seu pati a fer jocs populars, un taller de maquillatge i un de collarets amb pasta i els més grans ens hem quedat a la pista esportiva a fer 5 zones de joc per a jugar a "balon-tiro", futbol sala, jocs populars... Cada set minuts hem anat canviant de zona de joc.

Finalment a les dos s'ha donat per acabada la festa en honor a Santa Caterina i Sant Nicolau d'enguany.

